

[Grete Westergaard.]

dere, som er kastet ud i arbejdsløshed. SF er naturligvis parat til at medvirke til at rykke reguleringstidspunktet frem. Men allerede inden udvalgsarbejdet med lovforslaget er kommet i gang, er der en gruppe, som har fundet det på sin plads at advare folketinget imod at tage dette beskedne skridt. I et brev fra Arbejdsgiverforeningen af 22. januar, som er sendt til folketinget, hedder det:

„Dækningsgraden for arbejdsløshedsdagpengene blev ved den gennemgribende ændring af lovgivningen om arbejdsløshedsforsikring i 1967 kraftigt forhøjet, og den er siden blevet opretholdt takket være den automatiske regulering pr. 1. april. Arbejdsgiverforeningen har i denne periode gjort den erfaring, at arbejdsløshedsdagpengene har nået en højde, der i betænkelig grad indebærer risiko for en formindskelse af incitamentet til at søge arbejde, og vi finder derfor, at en fremrykning af reguleringstidspunktet under henvisning til lønudviklingen i betænkelig grad øger denne risiko og skaber præcedens for tilsvarende fremrykninger i fremtiden.“

Her står vi over for en af de sædvanlige uartigheder fra Arbejdsgiverforeningen. Hvis nogen bærer ansvar for, at der er arbejdspladser, det måske ikke altid er lige tillokkende at gå hen på, så er det de samme arbejdsgivere, som fastholder et arbejdsklima, som ikke er vort moderne samfund værdigt, så er det de arbejdsgivere, som med hænder og fødder modarbejder tanken om, at arbejderne skal have afgørende indflydelse på deres egne arbejdsvilkår. Man kan pakke denne gammeldags argumentation ind. Danske arbejdere vil gerne arbejde. De er ikke dovne. De vil hellere arbejde, end de vil være henvist til den nedværdigende situation, det er at stå med tomme hænder.

SF har en sådan viden om danske arbejderes hæderlighed og en sådan tiltro til den danske arbejder, at vi uden betænkelighed vil vende tilbage til folketinget med vort forslag om fuld erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Bracher (KrF):

Vi finder i kristeligt folkeparti, at det er rimeligt i den nuværende situation, at der

gives arbejdsløsheds-kasserne mulighed for at fremrykke en forhøjet dagpengesats til udbetaling pr. 1. februar. Det vil givetvis være en lettelse for en arbejdsløs familie så hurtigt som muligt at få en udbetaling, der i nogen grad kan modvirke de stærkt stigende priser, som vi har været ude for, når det gælder livsnødvendige varer.

En af de vigtige ting for os i kristeligt folkeparti er at føre en familievenlig politik. Derfor vil vi gå ind for arbejdsministerens lovforslag og vil være med til at give det en hurtig og velvillig behandling.

Freddy Madsen (DKP):

Jeg kan ligeledes på min gruppes vegne tilsige støtte til det foreliggende lovforslag, idet det jo under alle omstændigheder vil være til gavn for de arbejdsløse. Vi skal heller ikke gøre noget for at hindre, at det kan komme til at træde i kraft den dato, der er angivet. Men derfor må vi alligevel fremføre nogle bemærkninger om utilstrækkeligheden i det foreliggende forslag.

Det, at regeringen nu fremsætter det, viser jo alene, at man må erkende, at situationen er overordentlig alvorlig, og at det hæster meget stærkt med denne regulering. I overensstemmelse med grundlovens bestemmelser er vel alle enige om, at der bør sikres arbejde til alle. Det burde derfor også være en naturlig følge, at man yder fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste til de mennesker, der uden egen skyld kastes ud i arbejdsløshed. Det har hidtil ikke kunnet gennemføres, men man har modstræbende måttet anerkende, at der skulle være en 90 pct.s dækning. I virkeligheden er det aldrig blevet mere end teori for det store flertal af arbejderne, det viser det lovforslag, som vi her behandler.

Den nuværende understøttelse er udregnet på basis af timefortjenesten i april 1972. Det betyder, at understøttelsen ligger under 80 pct. af det, der var en gennemsnitsfortjeneste i april 1973. Der foreligger ikke officielle tal for den aktuelle fortjeneste, men det er næppe helt galt at regne med, at den ligger på omkring 25 kr. i timen. Det betyder, at den regulering, der nu efter forslaget skal foretages, fra starten hinker håbløst bag efter prisudviklingen, og med den fart, der er i inflationen, vil vi hurtigt nå til, at